

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Naděždy Řehákové, v právní věci žalobkyně: **PROXY, a.s.**, se sídlem Plzeňská 3217/16, Praha 5 - Smíchov, zast. Mgr. Jiřím Šafkou, advokátem se sídlem Pod Hybšmankou 2339/19, Praha 5 - Smíchov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2010, č. j. 323-9010-25.6.2010-1871/Prů, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 12 Ad 34/2010 – 42,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 12 Ad 34/2010 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „**stěžovatelka**“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „**městský soud**“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované specifikovanému v záhlaví. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a byl potvrzen platební výměr č. 381/1/1317/06 vydaný Pražskou správou sociálního zabezpečení (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 5. 5. 2010, č. j. 41071/410-9014/2010/381/1/1317/06/Lud (dále jen „**platební výměr**“), kterým byla stěžovatelce jako zaměstnavatelce dle § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném v rozhodné době, uložena povinnost zaplatit nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 48 297 Kč a penále z tohoto pojistného ve výši 16 463 Kč. Celkově se tedy jedná o částku 64 760 Kč.

[2] U stěžovatelky byla v průběhu měsíců březen 2006 až květen 2006 provedena správním orgánem I. stupně kontrola, při níž bylo zjištěno, že stěžovatelka uhradila za své zaměstnance pojistné na pojištění odpovědnosti za škodu a členské příspěvky Komory daňových poradců České republiky a Komory auditorů České republiky (dále jen „**členské příspěvky komor**“), aniž by takto uhrazené částky zahrnula do vyměřovacích základů pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „**pojistné**“). Nedoplatek byl vyměřen za období 1. 4. 2004 – 28. 2. 2006.

[3] Spornou se v průběhu správního řízení stala otázka povinnosti zahrnutí částek uhrazených jako pojistné na pojištění odpovědnosti za škodu a členských příspěvků komor do vyměřovacích základů pro odvod pojistného. Správní orgány považují tato plnění za plnění poskytnutá v souvislosti se zaměstnáním jako plnění věrnostní nebo stabilizační povahy, jež zakládají účast na nemocenském pojištění, a jež měla být do vyměřovacích základů zahrnuta dle ustanovení § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „**zákon o pojistném**“).

[4] Městský soud dospěl k totožnému závěru jako správní orgány. K otázce zahrnutí pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu do vyměřovacího základu pro odvod pojistného uvedl, že jde o plnění ve prospěch zaměstnance poskytnuté v souvislosti se zaměstnáním, které je věrnostní či stabilizační povahy, a to z důvodu, že úhrada pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu nespadá pod žádnou z výjimek § 5 odst. 2 písm. c) zákona o pojistném. K tomu dodal, že příjmem ze závislé činnosti jsou příjmy bez ohledu na to, zda je na ně právní nárok či nikoliv. Pokud jde o hrazení členských příspěvků komor, soud konstatoval, že dle znění Příspěvkového řádu Komory auditorů České republiky, může příspěvek za auditora zaplatit jeho zaměstnavatel, není to však jeho povinnost. Pokud příspěvek uhradí, jedná se o plnění zaměstnavatelem zaměstnanci poskytnuté. To zvýhodňuje zaměstnané auditory a daňové poradce oproti ostatním, kteří si hradí příspěvky sami. Navíc se na uvedené plnění nevztahuje § 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, o osvobození příjmu ze závislé činnosti od daní, a členské příspěvky komor je proto třeba zahrnout do vyměřovacího základu pro odvod pojistného. Rovněž nesouhlasil s tím, že se hrazení členských příspěvků komor nepromítne jako reálné navýšení majetku zaměstnance, jelikož jde o plnění věrnostní a stabilizační povahy. Pro tento závěr jsou dle městského soudu splněny podmínky. Předně je podstatné, že hodnota plnění je na účtu nebo fondu zaměstnavatele účtována jako náklad nebo úbytek prostředků a zároveň je plnění poskytnuto zaměstnanci v peněžní nebo naturální formě nebo jinak předáno v jeho prospěch. Dále je důležité, že jde o plnění poskytnuté z důvodu trvání zaměstnání po určitou dobu nebo k určitému dni, tj. je-li zřejmé, že plnění mohlo být poskytnuto jen proto, že zaměstnanec byl k určitému dni zaměstnán u příslušného zaměstnavatele. Posuzovaná plnění je třeba považovat za plnění poskytovaná v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Závěrem uvedl, že kterým námitkám nepřihlížel, když tyto nebyly pro posouzení věci podstatné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uplatňuje námitky, podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“).

pokračování

[6] Předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, a to z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí. Městský soud se řádně nevypořádal s žalobní argumentací.

[7] Stěžovatelka upozorňuje, že se soud zabýval otázkami, které v žalobě vůbec nenamítala (a to možností aplikovat na daný případ výjimku dle § 5 odst. 2 písm. c) bodu 6 a 7 zákona o pojistném a možností aplikovat osvobození od daně dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů). Naopak se nezabýval tím, co namítla. Uvádí, že nevypořádal následující námitky: (i) úhrada pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu a členské příspěvky komor nejsou příjmem zaměstnance, neboť se reálně nepromítanou do majetkové sféry zaměstnance a stěžovatelka jejich úhradou pouze plní povinnosti vyplývající jí ze zákoníku práce; (ii) povinnost hradit pojistné na pojištění odpovědnosti za škodu a členské příspěvky komor stihá primárně zaměstnavatele; (iii) úhrada pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu a členské příspěvky komor nemají charakter věrnostní či stabilizační povahy.

[8] Dále upozornila na nesrovnalosti v odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud na jednom místě odůvodnění v souladu se žalovanou konstatoval zvýhodnění zaměstnaných daňových poradců a auditorů oproti těm, kteří pracují mimo stěžovatelku a členské příspěvky komor si hradí sami, aniž by se vypořádal s námitkou, že je to stěžovatelka, kdo poskytuje svým jménem a na svůj účet auditorské služby a služby daňových poradců, a proto by měla nést i veškeré náklady s tím spojené, na jiném místě konstatoval, že se touto žalobní námitkou nebude zabývat. Za nesrozumitelné považuje i tvrzení, že hrazení příspěvků profesním komorám se reálně nepromítne jako navýšení majetku zaměstnance s ohledem na to, že se jedná o plnění věrnostní nebo stabilizační povahy. Takové zdůvodnění nedává žádný smysl, jde o dvě vzájemně si odporující tvrzení postavená vedle sebe.

[9] Nezákonnost rozsudku spatřuje zejména v tom, že úhradu pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu a členských příspěvků komor nelze vůbec považovat za příjem zaměstnance, když jeho jediným účelem je umožnění výkonu práce, a proto se plnění nepromítne do jeho majetkové sféry. Pokud se nejedná o příjem, nelze takové plnění zahrnout do vyměřovacího základu pro odvod pojistného. Důvody jsou následující: (i) uhrazení pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu a členských příspěvků komor je podmínkou, aby auditori a daňoví poradci mohli vykonávat svou činnost a nepředstavuje jakýkoli nadstandard; (ii) zaměstnaní auditori a daňoví poradci vykonávají činnost jménem a na účet svého zaměstnavatele; (iii) stěžovatelka může poskytovat služby pouze prostřednictvím auditorů a daňových poradců; (iv) zaměstnanci mohou vedle svého zaměstnání vykonávat další výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele, pouze s jeho předchozím písemným souhlasem.

[10] Další námitky stěžovatelka z důvodu účelnosti neuvedla s odkazem na jejich podrobné vymezení v žalobě, a to vzhledem ke skutečnosti, že se městský soud touto argumentací prakticky nezabýval. Napadené rozhodnutí proto požaduje zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení, a v případě, že by pro to Nejvyšší správní soud shledal důvody, navrhuje zrušit i rozhodnutí správních orgánů.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí (specifikované v záhlaví) a vyjádření k žalobě ze dne 20. 12. 2010 předložené v rámci soudního řízení, a konstatovala, že se plně ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatelka je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] V první řadě se zdejší soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou vznesla v kasační stížnosti stěžovatelka a kterou by se musel zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. i z úřední povinnosti. Tato námitka ostatně tvoří jádro kasační stížnosti, teprve pokud by zdejší soud neshledal rozsudek nepřezkoumatelným, naznačuje kasační stížnost i argumentaci k obsahové stránce věci. V případě, že by námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí byla důvodná, již tato okolnost by musela vést ke zrušení napadeného rozsudku.

[14] Nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatelka zejména v tom, že se městský soud nevypořádal s její žalobní argumentací.

[15] Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit, ve správním soudnictví s odkazem na § 54 odst. 2 s. ř. s. (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu či náleží Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, zveřejněný pod č. 155 ve svazku č. 35 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[16] Nejvyšší správní soud nepominul ani náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, zveřejněný pod č. 64 ve svazku č. 45 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*pokud z odůvodnění rozhodnutí obecného soudu nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, pak takové odůvodnění nevyhovuje zákonným hlediskům, a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v náleží ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, zveřejněný pod č. 225 ve svazku č. 51 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, vyjádřil myšlenku, že soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit a jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[17] Z uvedené ustálené judikatury Ústavního soudu vyšel při svém rozhodování i Nejvyšší správní soud, a to například v rozhodnutích ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74 nebo ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 – 93 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná

pokračování

na www.nssoud.cz). Rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 pak k uvedené judikatuře shrnuje: „*Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.*“

[18] Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111 na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 107, když judikoval myšlenku, že krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li žalobu, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], byť i důvodnost námitky by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu.

[19] Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že se městský soud skutečně nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Tímto postupem porušil § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jakož i právo stěžovatelky na spravedlivý proces, ve smyslu již citovaného nálezu Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 1534/08.

[20] Městský soud se nikterak nevypořádal s žalobní námitkou, že povinnosti k úhradě pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu a členských příspěvků komor vznikaly přímo stěžovatelce jako zaměstnavatelce, když auditoři a daňoví poradci vykonávali závislou práci na její účet a riziko; stěžovatelka nemůže svou činnost bez zaměstnaných auditorů a daňových poradců vůbec vykonávat. Dle zákoníku práce (v posuzované době byl účinný zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů) je každý zaměstnavatel povinen nahradit zaměstnancům výdaje, které jim vzniknou při plnění pracovních povinností. K tomu stěžovatelka citovala ustanovení zákoníku práce a odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 68/2007 - 121. Dále podrobně rozebrala, z jakých ustanovení Příspěvkového řádku Komory auditorů České republiky dovozuje, že povinnost platit členské příspěvky vzniká primárně zaměstnavateli, a to jak u fixní části příspěvku, tak u pohyblivé. Městský soud pouze konstatoval, že fixní příspěvek může za auditora hradit zaměstnavatel, ale není to jeho povinnost. K pohyblivé složce členských příspěvků se nevyjádřil, a stejně tak neuvedl jedinou myšlenku vztahující se k členskému příspěvku Komory daňových poradců. Nijak není v napadeném rozsudku reflektována ani námitka stěžovatelky, že i pokud by povinnost k úhradě sporných částek vznikala zaměstnancům, je povinností zaměstnavatele vynaložené výdaje nahradit.

[21] V napadeném rozsudku rovněž chybí jakékoli závěry k žalobní námitce, že úhrada pojistného na pojištění odpovědnosti za škodu a členské příspěvky komor není příjmem zaměstnance, když se reálně nepromítne do jeho majetkové sféry. Městský soud nereagoval na tvrzení, že sporné výdaje nejsou příjmem zaměstnance. Chybí i řádné zdůvodnění k argumentaci, že posuzované výdaje nejsou plněním věrnostní nebo stabilizační povahy, když se odůvodnění omezuje pouze na to, že jimi jsou.

[22] Další významnou vadou odůvodnění napadeného rozsudku je, že městský soud zcela pominul dokumenty stěžovatelky přiložené k žalobě, ze kterých v žalobě citovala a vycházela z jejich závěrů. Jde zejména o Stanovisko Komory auditorů České republiky k problematice příspěvků na činnost Komory auditorů České republiky a pojištění nepeněžního příjmu auditora ze dne 19. 6. 2006 a Odborný posudek Ústavu státu a práva Akademie věd České republiky ze dne 18. 9. 2006. Nevyjádřil se ani ke stanovisku Národní účetní rady, citovanému v žalobě.

[23] Zdejší soud musí dále přitakat stěžovatelce, pokud jde o poněkud zmatené vypořádání otázky, zda zaměstnaní auditori a daňoví poradci jsou či nejsou zvýhodnění oproti těm, kteří pracují „*mimo organizaci*“. Na jednom místě městský soud vyšel z toho, že zaměstnanci jsou zvýhodnění, když za ně jejich zaměstnavatel hradí členské příspěvky komor, aniž by dále jakkoli vypořádal námitky směřující proti tomuto závěru, naopak na jiném místě uvedl, že k námitce nepřihlíží, neboť „*se domnívá, že tato skutečnost nemá vliv na posouzení otázky, zda měla být uvedena plnění poskytnutá zaměstnavatelem zaměstnanců zahrnuta do vyměřovacích základů pro odvod pojistného.*“

[24] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí městského soudu musí být zřejmé, proč soud nepovažoval argumentaci stěžovatelky za důvodnou a proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené (k tomu srovnej výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 24/2005). Jelikož napadený rozsudek takové odůvodnění neobsahuje, shledává ho Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[25] S ohledem na uvedené závěry není Nejvyšší správní soud v tuto chvíli oprávněn posuzovat předloženou otázku z věcného hlediska. Jak již zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73: „*Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.*“ Věcné posouzení by bylo nyní předčasné, Nejvyšší správní soud by posuzoval věc namísto městského soudu a tím by účastníky řízení připravil o posouzení nižší soudní instancí. Avšak upozorňuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Afs 95/2012 – 37 nebo rozsudek ze dne 19. 4. 2006, č. j. 6 Ads 18/2005 – 65, které dopadají na obdobnou problematiku.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jestliže v řízení před městským soudem uplatnila stěžovatelka námitky, s nimiž se městský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal je nutno napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[27] Dalšími stížními námitkami se Nejvyšší správní soud nezabýval a ani zabývat nemohl, neboť k tomu by bylo možno přistoupit až poté, kdy by výsledkem řízení před městským soudem bylo jeho přezkoumatelné rozhodnutí. Zdejší soud by tím nepřipustně předjímal závěry, které má v souvislosti se shora popsanou problematikou učinit městský soud.

[28] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu

pokračování

řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V posuzovaném rozsahu neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.

[29] V dalším řízení bude městský soud postupovat při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu ve shora naznačeném směru (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), bude tedy třeba, aby se vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku se všemi námitkami, které stěžovatelka uplatnila v řízení u městského soudu ve vztahu k tomuto rozhodnutí. V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu